

Gemeente van Jezus Christus, broers, zussen, jongeren en gasten,

Wie heeft er wel eens gehoord van Complimentendag? Nee? Wel? Het is een aardig fenomeen: 1 dag in het jaar waarin we worden opgeroepen elkaar complimentjes te geven. En wat doet dat vaak goed! Ken je dat gevoel als iemand zegt dat je er goed uit ziet? Of dat hij blij is met wat je hebt gedaan. Van positieve woorden bloeien we op.

Dat weet de dichter van het bijbelboek Spreuken ook: *“een vriendelijke uitspraak is een korf vol honing, zoet voor de ziel en gezond voor het lichaam”* (16 vers 24). Wauw! Denk je eens in... een korf vol honing.

En nu horen wij vanmorgen: bemoedig elkaar! Hoe wérkt dat nou in de gemeente van Jezus Christus? We pakken de teksten er nog even bij:

Hebreeën 10... waar het gaat over wegblijven uit de samenkomsten, maar óók over dat we elkaar moeten bemoedigen. Juist als de dag van Christus' komst nadert.

Of 1 Thessalonicenzen 5, over hoe je in de gemeente met elkaar omgaat... in de Herziene Statenvertaling wordt daar het woord 'bemoedigen' gebruikt. De apostelen roepen op: bemoedig elkaar!

En Paulus? Hij ziet als zijn taak om de gemeente te bemoedigen. Lees maar in Kolossenzen 2 vers 2: *“Ópdat ze tot de volle rijkdom van allesomvattend inzicht komen, tot de kennis van Gods mysterie: Christus!”*, zegt hij er dan bij. Dáár is het allemaal om te doen!

Bemoedigen. Dat gaat dus over elkaar op Jezus wijzen. Hij is de bron van hoop. De bron van leven. Dat is de kern van elkaar bemoedigen. In de gemeente houden we elkaar 'bij Jezus'. Dat gaat verder dan een complimentje. Het is ook niet dat je elkaar succes wenst – dat mág natuurlijk allemaal – maar échte bemoediging, dan gaat het om Jézus. Dat we Jézus blijven zien. Dát is waarom de gemeente er is.

We zijn geen supermarkt waar we allemaal afzonderlijk van elkaar ons karretje volladen met geestelijk voedsel. De gemeente is een plek waar we samenkomen. Elkaar ontmoeten, elkaar zien, echt zien. Als we die tijd en ruimte voor elkaar nemen, kan er echt contact, echte verbinding ontstaan.

God geeft ons aan elkaar als kinderen in een gezin. Dat is gemakkelijk als je elkaar toch al aardig vindt. Als je goed met elkaar kunt opschieten. Maar ook als je die ander zelf nooit zou uitkiezen, zijn we aan elkaar gegeven. Dat mogen we in de gemeente ontdekken. We zijn familie. Door onze eerstgeboren Broer Jezus Christus.

Ik moet denken aan het beeld dat Paulus gebruikt in 1 Korinte 12: de gemeente als het lichaam van Christus. Die beeldspraak past goed bij de Ontdekkingsdag. Want het laat zien hoe we met elkaar omgaan in de gemeente. Ik zal niet dat hele beeld uitleggen, maar twee dingen pak ik er even uit. Het eerste is dat Paulus daar spreekt over lichaamsdelen die het zwakst lijken, mág het meest noodzakelijk zijn. Het blijft belangrijk dat te benadrukken. Ik kom daar nog wel even op terug. Het tweede is dat Paulus spreekt over samenhang in het lichaam. In een andere brief, aan de Efeziërs, heeft Paulus het over gewrichtsbanden die het lichaam bijeenhouden en ondersteunen. Pezen en spieren. Voor zover men dat in die dagen begreep, zorgen die voor sámenhang. Maar ook voor het transport van lichaamssappen, van het ene lichaamsdeel naar het andere. Zodat het lichaam in z'n

geheel gezond zou zijn. Met andere woorden: de lichaamsdelen voéden elkaar, verstevigen elkaar, maken elkaar gezond, hóuden elkaar gezond, enzovoort...

Elkáár bemoedigen. Kennelijk hebben we dat nódig. Maar waarom eigenlijk? Waarom moeten we steeds meer bemoedigd worden?

1 Thessalonicenzen 5: Paulus maakt zich zorgen over de gemeente in Thessaloníki. Als christen moet je wakker zijn. Maar houden ze dat wel vol, daar in Thessaloníki? Léven ze uit Jezus? En zijn ze zich bewust van de tégenkrachten die er in deze wereld zijn? In hoofdstuk 3 lees je over de duivel, die het Evangelie onderuit wil halen. Dat heeft Paulus zelf gemerkt. Hij wilde maar wát graag naar de gemeente in Thessaloníki om ze te helpen. Maar hij werd voortdurend tegengewerkt. De satan gaat tekeer, ook in de gemeente. En Paulus is bang dat ze het gevecht gaan verliezen, áls ze niet gericht blijven op Jezus. *“Want Gods bedoeling is niet dat wij veroordeeld worden”,* zegt hij, *“maar dat wij gered worden door onze Heer Jezus Christus”.* *“Dus tróóst elkaar”,* staat er dan in de Nieuwe Bijbelvertaling. De Herziene Statenvertaling heeft het over ‘bemoedigen’. De gemeenteleden moeten elkaar helpen, elkaar hoop geven. Zodat ze hun redding niet míslopen.

Ze doen dat al wel, in Thessaloniki. Paulus is daar blij mee en hij dankt God ervoor. Maar ze moeten er niet mee stóppen! Alsjeblieft niet! Zó belangrijk is het: hou vóór elkaar en hou mét elkaar het zicht op Jezus open. Want Hij komt!

En als dat voor de Thessalonicenzen geldt, zou dat voor ons dan anders zijn? Wat denk je? Ook wij zijn een gemeente. Onderweg. We gaan naar diezelfde dag toe als waar Paulus van sprak, de dag van Christus. Dan klinkt de bazuin. Dan komt Jezus terug uit de hemel. De graven gaan open. En alle gestorven gelovigen krijgen hun eigen lichaam terug. Maar dan nieuw! Helemaal nieuw! Gaaf! En samen iedereen die nog leeft gaan ze Jezus tegemoet. Ze halen Hem binnen als de Bruidegom, om met Hem in heerlijkheid te leven. Mooi hè? Ik kan het me bijna niet voorstellen. *“Nooit meer tranen, nooit meer pijn. Want wij zullen met Hem leven in zijn nabijheid, voor altijd...”* Zo zal het zijn, een helemaal nieuwe, puntgave wereld.

Maar ondertussen... soms is die weg zo lang. Het is voor ons niet zo anders dan voor de Thessalonicenzen, hoor. Pijn, teleurstellingen, verleiding. Het houdt ons heel gemakkelijk van Jezus af. Bijvoorbeeld als je moet leren leven met een beperking. Soms kost dat heel veel moeite. Je wordt er bóós om. Gefrustreerd ... Of misschien gaat het juist heel gemakkelijk in je leven. Ook dán... wat doet geluk en succes met jou? Als je niet oppast ga je in het leven heel snel, maar sta je stil in het leven met God.

Broers, zussen, jongeren en gasten, laten we eerlijk zijn. Wíj állemaal hebben het nodig dat we door elkáár méégenomen worden. Dat we door elkáár bemoedigd raken. U, jij en ik, wij hebben een functie voor elkaar. Kijk maar eens om je heen. Stel je de vraag: ben ik me ervan bewust dat ik geróepen ben – want zó sterk zou ik het willen noemen – om me in te zetten voor de gezondheid van het lichaam van Christus, door betrokken te zijn op de mensen om me heen? Dat is nogal wat hè? Besef je dat de persoon náást je afhankelijk is van jouw woorden? En andersom, dat jij afhankelijk bent van die van hem of haar?

We moeten – het moet écht, het is een zaak van leven en dood – we moeten sámen ons einddoel blijven zien: Jezus! Kijk, als het gaat om je redding of je behoud, zou je nog kunnen zeggen: ik heb de gemeente niet nodig. Ik kan zelf naar God gaan, dóór Jezus Christus? Ik heb geen andere Middelaar nodig. Dat is waar. Maar toch hebben we de gemeente nodig. Want we moeten allemaal steeds weer aangespoord en bemóedigd worden om het te dóén: naar Jezus gaan!

Misschien denk je dat dit alleen het werk van een dominee is. Van ouderlingen of pastoraal werkers. Maar nee. Wij worden állemaal ingeschakeld.

Weet je, ik zou nog terugkomen op dat beeld van de gemeente als lichaam, en dat dan die lichaamsdelen die het zwakst lijken, die ónaanzienlijker zijn, zal ik maar zeggen... hoe zij juist méér eer verdienen, en dús een waardevolle plek in het lichaam, in de gemeente, verdienen en ook hébben. Betrek dat nou eens op de gemeente waarin de één chronisch ziek is, de ander gezond, de één met een beperking leeft, de ander niet, de één een weg van tegenslagen gaat, de ander die eigenlijk alleen maar voorspoed kent... Hoe snel ben je niet geneigd te denken dat de gezonde de zieke moet bemoedigen? Dat de gehandicapte de niet-gehandicapte moet bemoedigen. Paulus vindt van niet. Heb je wel eens bedacht dat het juist héél goed andersom kan zijn?

Want iemand met een beperking heeft levenservaring die ik het niet heb. Hij of zij heeft geleerd om in geloof een wég te vinden. Zou ik dat wel kunnen? Hij of zij weet van geduld hebben, van waarom-vragen, van strijd en toch volhouden... waar ik me vaak zo klein in voel. Wat ik wil zeggen is dit: in het lichaam van Christus zijn álle lichaamsdelen belangrijk. We zijn allemaal anders. En het mooie is: als jij náást je broer of zus gaat staan, dan blijkt dat hij of zij naast jóú is komen staan.

Daarom zijn we allemaal nodig, gezond, ziek, zónder beperking, mét een beperking, ouderen, jongeren... Maar het klinkt makkelijker dan het is, ik weet het. Soms weten we ook niet zo goed wat we voor de ander kunnen betekenen. Óplossen, rédden, genézen... dat kunnen we immers niet. Maar betekent dat ook dat we niet dichtbij kunnen zijn? Het kan al heel klein. Wanneer ik op bezoek ga bij iemand die ziek is of het op een andere manier moeilijk heeft, dan ben ik altijd blij verrast als ik zie dat iemand een kaartje heeft gestuurd. Het is iets kleins, maar dat doet iemand goed.

Bemoedigen, elkáár bemoedigen, weet je, dat is niet alleen goede en helpende woorden spreken... het gáát zelfs niet alleen om woorden, maar om 'er zijn'. Ieder mens loopt met een rugzak op zijn rug. Die zit vol met bagage: alles wat je hebt meegemaakt en meegekregen in het leven. Mooie dingen, maar ook teleurstellingen en nare ervaringen. Wij willen zo graag allerlei mooie en goede dingen in de rugzak van die ander stoppen. Maar als de rugzak vol is, past er niets meer bij. Ook niet iets moois. Ook niet iets wat van levensbelang is. Het is zo belangrijk dat mensen het aandurven om die rugzak te openen en te kijken wat er allemaal in zit. En wat is het geweldig als je náást iemand kan staan en helpen die rugzak wat lichter te maken. We moeten leren luisteren naar elkaar. Zonder bijbedoelingen, zonder vooroordelen. Zou er dán ruimte komen voor een goed woord uit het Evangelie?

Hoe is het met ons lichaam? Met die lichaamsdelen die elkaar met zorg omringen? Zijn we dichtbij? Náást de ander? Met je eigen kwetsbaarheid. Ben je oprecht geïnteresseerd in iemand anders? Je hoeft de problemen van de ander niet op te lossen - dat kan vaak ook niet - maar délen. Van wat je hebt geleerd. Van wat God in jouw leven betekent. In het geluk, maar ook in de worsteling. Ontdekken wat jou raakt en waar je blij of verdrietig van wordt. Als kinderen van één Vader, leden van één lichaam...

Zó werkt de Heilige Geest, mensen. Door te luisteren, door te delen, door te vertellen over je leven en je geloof... Dan zorgt de Heilige Geest dat je sámen bemoedigd raakt. Ook Jezus werd bemoedigd. Je zou kunnen zeggen: dat was de grote kracht van waaruit Hij zijn werk kon doen. Als hij gedoopt is, scheurt de hemel open. De Geest van God daalt als een duif op Jezus neer. En een stem zegt: "Jij bent mijn geliefde Zoon, in jou vind ik vreugde". Op dát moment... aan het begin van een weg, een moeilijke opdracht, die Hem álles zou kosten... om dan dát te horen, dat je een geliefd Kind van de Vader bent.

Wat is het heerlijk als we elkaar daar in de gemeente steeds aan kunnen herinneren. Dat we weten, wij - jij en ik – dat we geliefde kinderen van de Vader zijn. En ons een plek geeft in zijn gezin, midden tussen al die broers en zussen. Weet je, dán hou je het vol! Tot aan die Grote Dag waarop Jezus komt om alles nieuw te maken. Zullen we elkaar blijven bemoedigen? Amen.